

(Одломак из ширег интервјуа за магазин Статус)

У интервјуу за магазин [Статус](#) глумац Никола Ђуричко осврнуо се и на политичке теме.

Немало је фашистичких испада, не само на форумима...

Ма, ти имаш расправу на телевизији где је легитимно да седи човек фашиста у студију и заступа тезу да би требало све педере задавити. С друге стране имаш човека који је хомосексуалац или неког ко се бави људским правима, који се брани. Кад пређеш границу и одес тек у Хрватску, видиш да је мало другачије. Да није баш дозвољено бити отворено фашиста на телевизији.

Сваког септембра или октобра, кад крене организована Параде поноса, имаш оне који би да укину то право. Право на живот. Па се скандира: “убиј, закољи, да педер не постоји”, као и гомила других, срамних, парола. Годинама уназад, те и такве противнике параде, здушно подржава и Српска православна црква.

Тако је. А мени ће, опет, после овог интервјуа вероватно 1000 фашиста да прети. С друге стране, у тој цркви, сигуран сам, постоји доброг света и нису они зли по својој природи. Имаш пет или шест људи који су заведени и који не разумеју основу онога што им је посао. А то је хришћанство. То је душа. То је човек. И тамо, у њиховој књизи правила, прво је - не убиј.

Ипак не мислим да је право сваког да узвикује шта хоће, као што је “нож, жица, Сребреница”. Па, управо је то кршење Устава ове земље...

Наравно, негирање ратних злочина у Немачкој после рата сматрало се кривичним делом. То није смело да се ради. Ти имаш овде на Правном факултету предавање неких лудака “дан ослобођења Сребренице”. Па, чекај, имај милости. Нећу да улазим у то ко је у праву, нисам историчар, али имај милости. Ако неко тамо има сахрањене своје рођене, не можеш да им причаш: “Није вас било осам хиљада, него вас је било четири хиљаде.” Не осам хиљада, не четири хиљаде, него – ниједан не сме да се убије. И увек је ту онај одговор: “А знаш ти шта су они нама урадили?” Нема тога, не можеш ни те наше да убијаш. Кад станеш на страну жртава, видиш да смо сви ми жртве. Као што су Албанци, које су сахранили везане жицом у Батајници, тако су и неки Срби, несретни, ко зна где сахрањени везани жицом. Или она мала девојчица Милица Ракић, која је погинула током бомбардовања. И Милица и ти несретни људи са Косова који су ту сахрањени, они су сви моји. Они су више моји него било који Србин или Албанац који је убијао, или онај фриг у аваксу горе. А ови који су их убијали - они нису моји. И никад неће бити моји, ма колико били Срби или Албанци. Не интересују ме. Нисам ја рођак са убицама. Као - они су Срби. Нису. Срби су добри људи који у аутобусу устану кад неко малтретира неког и кажу: “Ајде, удари мене.” То је моја фиксација Срба. Неко ко скине капут и да девојци кад је хладно. Неко ко у кафани, кад девојка пије сок, а он пије пиво, плати и њено пиће. Не дозволи да она плати. Мислим да су то наше вредности, а не Ратко Младић. Ана Ивановић, она је наша вредност. Срби су лепе жене, које су успешне у свом послу, а не ружни генерали.

А где је у односу на то Србија данас?

Ми никад више не можемо да се вратимо у оно доба.

Кад то кажеш, мислиш на то да више никад, ипак, неће бити ратова?

Па, неће. Немамо више капацитет да ратујемо. То је добро. Али и даље постоји фрустрација коју пакују овим младим људима, који нису слободног духа и мозга. Они стално стварају фрустрацију да свет мрзи Србију и да је њихова суштинска жеља да униште Србе. Пази, у свакој земљи постоје националисти и екстремисти. Али се свуда тамо воде као маргинална група.

Играш и у представи Убити Зорана Ђинђића. Представа је постављена у Новом

Саду, режирао је Златко Паковић. Играте у “Фабрици”, новосадском студентском културном центру... Паковић каже да се “истина не налази у мотивима за убиство премијера, него у резултатима тог убиства”, те да је представа “освета свима онима који су прижељкивали премијерово убиство и њиме се окористили”. Како ти видиш овај комад? Нажалост, ни ја, као ни многи људи ван Новог Сада, нисмо још увек имали прилику да одгледамо...

Није то баш комад, то су пре фрагменти. Сонгови су невероватни, музика је много лепо написана. Некако се склопила та мала трупа, Бојан, Игор, Емина, Јована, Милијана, ја, и Златко, наравно. И тај СКЦ... Има тамо још увек нечег студентског, завереничког... Мислим да је из нас изашло нешто посебно. Сви смо поштоваоци и велики фанови политичке мисли Зорана Ђинђића, његове филозофије живота. И ја сам био његов велики навијач. Колико смо ми њима могли да се осветимо, глумачки, у СКЦ-у, не знам... Више смо их извргли руглу и шали, насмејали смо им се у лице...

Јесте ли, онда, ова представа ваш израз бунта против овог, оваквог, друштва?

Јесте и бунт. Кад поменеш Зорана Ђинђића, углавном се то претвара у неки парастос, у нешто врло тугаљиво. Друго, ту се много извитоперило, много се злоупотребила његова визија и његова филозофија, његово политичко деловање. У том смислу, чинило нам се да не можемо да ламентирамо на ту страну, али бисмо могли с овим типовима којима су пуна уста и патриотизма и Србије. А то су, заправо, све фолиранти, сецикесе...

Рекао си у једним интервјуу, а поводом филма у *У земљи крви и меда*, кад су те питали да ли си се двоумио да прихватиш улогу: „То је мој посао, моја је тежња да играм у врхунским филмовима, сниманим у најбољој светској продукцији. Ја сам глумац и не бавим се политиком.“ Ипак, тај филм је код нас изазвао бројне управо политичке расправе, које нису имале никакве везе са квалитетом филма. Не улазећи у то какав је филм, каква је режија, каква је глума, како си ти видео ту, такву, расправу о филму?

Стално имаш такву расправу. Стално се избегава суштина теме. Јер, шта је то тако узбудило те људе...

А да при томе нису ни одгледали филм. Осуда је кренула чак и пре премијерног приказивања...

Па чак и да су видели. Па чак и да је лош филм. Ајде да узмемо као хипотезу: лош је филм. Па, добро. То је филм. Шта те је толико узбудило? Шта те је нагнало да се толико узбудиш око тога? Па, узбудило је што то чачка једну тему која је врло компликована и комплексна. А то јесте наше суочавање са прошлошћу. Чим можеш да причаш о нечему, то значи да висе није твоја траума. Јер, траума је нешто о чему не можеш да говориш. Примећујем да је код нас забрањено да се о томе говори. То је поуздани знак да је то наша траума. Оног часа кад бисмо о томе могли да причамо, онда би то био знак да лечимо нашу траума. Као глумац уопште нисам дужан да учествујем у таквим расправама. Друго, то је стављено у такав положај да ја себе браним, да сам издајник. Али, чини ми се да докле год се они секирају због мог рада и због мене, докле год ме не тапшу националисти по рамену, на добром сам трагу.

Јована С. Полић

(Статус)